

Pyhäkön

Lamppu

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2011

”VIHI PAPIT, HERRA, MEILLE, USKOLLISET PAIMENET”

ESKO MURTO

Martti Luther kirjoitti:
Tämä virka säilyy, eikä toista saarnavirkaa tule. Mutta henkilöt eivät säily, he kuolevat. Siksi meillä on oltava aina uusia saarnaajia; eikä tämä tapahdu ilman välikappaleita. Lähettäminen tapahtuu ihmisten kautta, mutta ei ole ihmisistä.

Pastorinvirka ja sen hoitamat armonvälineet pysyvät. Kristus, joka kutsuu ja Pyhä Henki, joka varustaa lahjoillaan, pysyvät. Mutta ihmisyksilöt vaihtuvat. Vanha Simeon saa mennä rauhaan ja nuori Samuel nousee yöllä sanomaan: ”Puhu Herra, palvelijasi kuulee!” Työ jatkuu, mutta työntekijät uusiutuvat. Näin kirkon elämässä pysyvyys ja uudistus elävät sovussa keskenään. Uudet miehet astuvat hoitamaan vanhoja armonvälineitä.

Missä armonvälineet turmeltuvat tai luottamus niiden vaikuttavuuteen heikkenee, siellä myös käsitys virasta vääristyy. Viran heikentyessä huomio alkaa usein väärällä tavalla kiinnittyä hyviksi koettujen hengellisten isien tai äitien henkilöön. Tällöin liikkeet ja seurakunnat alkavat rakentua vahvojen persoonien ympärille.

Toinen vaara on viran itsekorostus. Luterilaisessa, raamatullisessa virkateologiassa paimenvirka on palveluvirka: se on olemassa toisaalta palvellakseen seurakuntaa, toisaalta palvellakseen armonvälineissä läsnä olevaa Kristusta. Augsburgin tunnustus nimittääkin pastoriinvirkaa ”sanan ja sakramenttien jakamisen viraksi”. Jos tämä armonvälineiden merkitys viran olemukselle unohtuu, virka tulee ontoksi. Itsetarkoituksellisen viran on pakko oikeuttaa itsensä lukuisin ja usein väkinäisin tavoin.

Syyskuussa Luther-säätiön yh-

teisöjä palvelemaan vihitään kolme nuorta miestä. Kesän hiljaiselo päättyi tämän asian uutisointiin. Erityistä närkästystä herätti se, että vihkimystä varten oli saatu vuokratua ortodoksikirkon seurakuntasali. Harmistunut Wille Riekkinen ei ilmeisesti ajatellut mitä sanoi, ja siksi päättyi sanomaan mitä ajatteli: tiloja voisi antaa ennemmin muslimeille kuin Luther-säätiölle.

Närkästyneissä kommentoissa Luther-säätiön seurakuntia on tavan mukaisesti nimitelty ”skismaattiseksi yhteisöksi”, koska ne eivät kyselemättä mukaudu kirkollisen esivallan alle. Skismaattisuusväitteissään syyttäjät kuitenkin tuomitsevat itse itsensä. Luterilaisen kirkon olemassaolon oikeutus perustuu siihen, että ristiriitatilanteessa Pyhän Raamatun on noustava kirkollisen hierarkian yläpuolelle.

Reformaation kirkkohistoriaa tutkinut professori totesi taannoin, että tapa, jolla Suomen evankelis-luterilainen kirkko nyt ratkoo sisäisiä ongelmiaan, on täsmälleen sama, jolla Lutherin aikainen katolinen kirkko pyrki suitsimaan alkavaa uskonpuhdistusta. Jos luterilainen kirkko on luopunut luterilaisen kirkon perustuksista, miten se enää oikeuttaa olemassaolonsa paavista irrallisena kirkkona? Jos Raamatun merkitys kirkko-oikeuden perustuksena unohtuu, kansankirkon piispatkaan eivät enää ole kuin joukko korkeasti kunnioitettuja skismaatikkoja.

Paimenvirka herättää intohimoja puoleen ja toiseen. Kuitenkaan virka ei ole mitään ilman seurakuntaa, jota se palvelee. Pastorimme ovat saaneet käytännön työn kautta kokea, mitä merkitsee seurakunta, joka kutsuu papin ja odottaa häneltä armonvälineiden uskollista hoitoa. Tämä antaa viranhoitoon tarvittavan

vakavuuden ja motivaation. Mutta seurakunta myös kantaa paimentaan valtavan monin eri tavoin – ja tästä kumpuaa suuri osa työhön tarvittavasta ilosta ja energiasta. Kirkon vahvuus ei ole vain osaavissa ja omistautuneissa pastoreissa, vaan mitä suurimmassa määrin myös osaavissa ja omistautuneissa seurakuntalaisissa. Kristillisen kirkon historiassa usein juuri vastuunsa tuntevat seurakuntalaiset ovat olleet se luja perustus, jonka varassa kirkko on kestänyt vaikeatkin ajat.

Tämän vuoksi tämä Pyhän Lampun numero ei keskity paimenvirkaan, vaan katekismukseen. Kodeissa ja kirkoissa annettavan vahvan katekismusopetuksen kautta seurakunnat ja seurakuntalaiset kasvavat uskossa ja rakkaudessa niin, että myös edellytykset paimenten viranhoitoon syntyvät. Se, joka itse opiskelee ja toisillekin opettaa katekismusta, se rakentaa kirkolle lujaa perustusta! ■

YHTEISÖJEN YHTEYTTÄ JA KUULUMISIA HIIPPAKUNNAN RAKENNUSTYÖSTÄ

✍ ESKO MURTO

Suomen Luther-säätiön syksyn Starttipäiviä vietettiin kesäisissä tunnelmissa 5.–6. elokuuta Kouvolan Hietoinrannassa. Mukaan oli lähtenyt yli 130 seurakuntalaista yhteisöistä eri puolilta Suomea. Päivien teemana oli erityisesti kristillisenä seurakuntana eläminen ja tämän hetkiseen kirkolliseen tilanteeseen liittyvät kysymykset.

Perjantai-iltana piispa **Matti Väisänen** kertoi kokemuksistaan eri Luther-säätiön yhteisöistä. Matti-piispa on kiertänyt muutamaa poikkeusta lukuunottamatta kaikki messuyhteisöt viime vuoden maaliskuussa tapahtuneen piispanvihkimyksen jälkeen. Hänen saamiensa vaikutelmien mukaan Lähetyshiippakunnan rakennustyöhön on paljon intoa ympäri maata.

Lauantaina dekaani **Esko Murto** johdatti kuulijat luterilaisen kirkko-opin kysymyksiin. Kouvolassa kokoontuvan Paulus-yhteisön pastori **Petri Hiltunen** alusti seurakuntien keskinäisen yhteistyön tarpeellisuudesta.

Päivillä suunniteltiin myös Luther-säätiön tulevaa toimintaa. Yhtenä tavoitteena tulee olemaan valtakunnallisen työn ja yhteisöjen paikallisen toiminnan väliin luotava rakenne. Sen puitteissa naapuriyhteisöt voisivat toteuttaa monen seurakunnan voimin projektejaan.

PAPPISVIHKIMYS KUOPIOSSA

✍ EVA PITKÄRANTA

Luther-säätiön työ laajenee ja tarvitsemme uusia pastoreita. Konsistori kokoontui elokuun puolivälissä pitämään kolmelle pappiskandidaatille pappistutkinnon. Nämä kolme nuorta teologia vihitään Luther-säätiön työhön syyskuussa. Joel Kerosuo ryhtyy palvelemaan Joensuun ja Kiteen yhteisöjä ja Vilho Teivainen laajemminkin Itä-Suomen yhteisöjä. Sebastian Grünbaum koordinoi ruotsinkielistä työtä ja aloittaa ruotsinkielisen yhteisön rakentamisen Turussa.

Saamme olla rohkaisemassa ja esirukouksin tukemassa vihittäviä heidän valmistautuessaan tulevaan vihkimykseen ja viranhoitoon. Luther-säätiön kotisivuilla on mahdollisuus onnitella tulevia pastoreita. Tervehdyksen voi lähettää osoitteessa www.luthersaatio.fi/onnittelut. Onnittelut toimitetaan uusille paimenille heidän juhlapäivänään. Lisäksi tuoreet pastorit varustetaan työhön lahjoittamalla heille matkaehtoisvälineet.

KUTSU PAPPISVIHKIMYKSEEN

Vihkimismessua vietetään 17. syyskuuta 2011 kello 14 Kuopion ortodoksisessa seurakuntasalissa (Snellmaninkatu 8).

Messun jälkeen on juhlahakavit ja päiväjuhla. Olet sydämellisesti tervetullut yhteiseen juhlaamme!

Sisällys 4/2011

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Katekismus auttaa oikealle tielle
- 6 Oppi ja usko yhdessä – Katekismuksen käyttäminen rukouskirjana
- 8 1. ja 2. lukukappale – ”Tämä on Jumalan sana”

- 9 Piispa Matti Väisänen muotokuva: Valkeus loistaa pimeydessä
- 10 Rippi – Hukattu aarre
- 11 Jumalanpalvelukset
- 12 Luterilaista yhteyttä yli kansallisten rajojen
- Kannen kuva:
James Tissot: The Sermon of the Beatitudes

KATEKISMUS AUTTAA OIKEALLE TIELLE

Erilaisten uskontulkintojen ja elämän moninaisten kysymysten keskellä Kristus-keskeisen Vähä katekismuksen selkeät ja yksinkertaiset suuntaviivat auttavat löytämään oikean, elämään vievän tien. Omaksuttu ja sisäistetty katekismus keskittää kristityn tärkeimpään: Kristukseen.

✍ JANNE KOSKELA

Kun Martti Luther kiersi tarkastamassa uskonpuhdistuksen seurakuntia 1520-luvun loppupuolella, hän löysi paljon tiedon ja taidon puutetta. Kristillisen uskon perusasiat olivat hukassa niin kansalta kuin papeiltakin. Luther kirjoittaa Vähä katekismuksen johdannossa: *Voi hyvä Jumala sitä surkeutta, minkä olen saanut nähdä! Tavallinen kansanmieshän ei varsinkaan maaseudulla tiedä kristinopista yhtään mitään, ja valitettavasti myös monet papit ovat jokseenkin taitamattomia ja kyvyttömiä opettamaan. Kaikkien heidän kuitenkin pitäisi olla kristittyjä, kastettuja ja pyhän ehtoollisen sakramentin nauttijoita, vaikka eivät osaa Isä meidän -rukousta, uskontunnustusta eivätkä kymmentä käskyä.*

Kansan ja erityisesti nuorten opettamiseksi ilmestyi 1529 kaksi kättä pidempää apuneuvoa: Lutherin pitämistä katekismussaarnoista toimitettu Saksalainen katekismus, joka nykymuodossaan tunnetaan nimellä Iso katekismus, sekä sup-

matun ja kristinopin keskeisintä sisältöä. Tähän sisältöön luettiin keskiajan kirkossa ainakin Isä meidän -rukous ja uskontunnustus. Lutherin katekismukset eivät olleet ensimmäiset, eivätkä viimeiset, laajaan, mutta luterilaisille kristityille niistä tuli perustekstien ”standardiselitys”, jotka otettiin vuonna 1580 mukaan myös Sovinnonkaavaan eli osaksi luterilaista oppitunnustusta. Luther laajensi keskiajan katekismuksia otamalla mukaan kymmenen käskyä

sekä kohdat kasteesta ja ehtoollisesta. Hän myös muokkasi katekismuksen tekstien järjestystä niin, että katekismuksen rakenne opettaa oikeaa uskonvanhurskauden oppia.

JÄRJESTYS OPETTAA USKONVANHURSKAUTTA

Katekismuksen materiaali voidaan jakaa karkeasti neljään osaan: 1. Jumalan sana lakina ja evankeliumina (käskyt ja uskontunnustus). 2. Lain

” **Kaikki alkaa laista ja evankeliumista eli oikeasta uskosta.**

peampi Vähä katekismus. Vähän Katekismuksen ensimmäinen painos koostui seitsemästä seinälle ripustettavasta taulusta, joista ”perheenisän on ne väelleen yksinkertaisesti opetettava.”

Katekismus (kr: *kateekhismos*) on vanhakirkollinen termi, joka merkitsee kasteoppilaille ennen kastetta ja myös kasteen jälkeen annettua perusopetusta. Se on kokoelma Raa-

SUUSTA SYDÄMEEN

Vähän Katekismuksen lyhyet tekstien selitykset on kirjoitettu helposti muistettavaan kysymys-vastaus muotoon. Ne on tarkoitettu ulkoa opetettaviksi ja opetettaviksi. Kaikilla ei ollut kirjoja, puhumattakaan kalliista ja hienoista Raamatuista. Siksi Raamatun perusteksti oli opettava ulkoa, jos tahdottiin, että kristityt ylipäänsä tunsivat ne.

Mutta miksi enää opetella ulkoa, kun nykyään kaikilla on kirja hyllyssä tai sen tarvitsemansa kohdan löytää muutamalla klikkauksella netistä? Emme ehkä enää osaa ymmärtää emmekä riittävästi arvostaa ulkoa opetellun – eli sisäistetyn – Raamatun sanan ja sen selityksen voimaa. On aivan eri asia tietää, mistä saattaisi periaatteessa löytää jonkin kristillisen uskon perustavan tekstin, kuin osata tuo teksti niin, että se on sulautunut osaksi omaa uskoa, ajattelua ja minuutta.

Englannin kielessä ilmaus ”learning by heart” (sydämen kautta/sydämellä) merkitsee ulkoa oppimista. Katekismuksen voi harjoittelun ja toiston kautta siirtää suusta sydämeen. Silloin se ei enää ole pelkkiä sanoja eikä pelkkää tietoa, vaan ymmärrystä, joka vaikuttaa kaikkeen siihen, miten kristitty ajattelee ja lähestyy elämää ja maailmaa. Sisäistetyistä katekismuksesta voi tulla ”integroitua paikannusjärjestelmä”, joka auttaa kristittyä ymmärtämään Raamattua oikein, Kristuksesta käsin, ja löytämään tiensä elämän valinnoissa ja vaiheissa Jumalan sanan turvallisista suuntaviivoista.

ja evankeliumin sovellus kristityn hartauselämässä (Isä meidän -rukous). 3. Lain ja evankeliumin toteuttaminen kirkon elämässä (kaste, rippi ja ehtoollinen). 4. Lain ja evankeliumin sovellus kristityn arjessa (aamu-, ilt- ja ruokarukous sekä huoneentaulu). Kaikki alkaa laista ja evankeliumista eli oikeasta uskosta. Sitä seuraa pyhitys eli elämä kristittynä.

Luther sijoitti katekismuksissaan käskyt ensimmäiseksi kohdaksi. Selitysten kaava ”Meidän tulee niin pelätä ja rakastaa” on nerokas ilmaus, joka pitää sisällään käskyn molemmat ulottuvuudet. Käsky kieltää tekemästä pahaa (...että emme hänen nimessään vanno, noidu tai petä), mutta se myös kehottaa ja käskää tekemään hyvää (...vaan huudamme hänen nimeään avuksi kaikessa hädässämme, rukoilemme, ylistämme ja kiitämme sitä). Rakkaus ei koskaan toteudu vain tekemättä jättämissä. Rakkaus on aktiivinen ja tekee hyvää. Katekismus alkaa kymmenellä käskyllä, koska Jumalan lain vasaran täytyy saada tehdä työnsä ja osoittaa syntiset syntisiksi.

Ilman edeltä käyvää lakia evankeliumi, jonka uskontunnustus julistaa, on vastaus kysymykseen, jota kukaan ei tule kysyneeksi. Luther käsittelee uskontunnustuksen evankeliumia kolmessa kappaleessa: Isän lahjat luomisessa, Pojan lahjat lunastuksessa ja Pyhän Hengen lahjat pyhityksessä. Uskonkappaleita ei voi erottaa eikä arvottaa suhteessa toisiinsa. Kolmiyhteisen Jumalan teot meitä kohtaan ovat jakamattomat. Keskuksesta on Jeesus Kristus ja hänen valmistamansa pelastus. Hänen kauttaan, hänen kanssaan ja hänessä on kaikki. Mutta ilman luomisuskoa ei Jeesuksella olisi ollut ketään pelastettavaa. Vastaavasti ilman kolmatta uskonkappaletta, Pyhän Hengen työtä kristillisessä kirkossa, kukaan ei olisi koskaan kuullut eikä päässyt osalliseksi Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta.

OHJEITA KRISTITYN ARKEEN

Isä meidän -rukous on Jeesuksen kautta lapsen asemaan päässeeseen

kristityn puhetta Isälleen. Se on Jumalan lupauksiin tarttumista uskossa, uskonvanhurskauden opin soveltamista käytännön uskonelämässä. Jeesuksen kanssa ja Jeesuksen kautta kristitty rukoilee Isältä Pyhässä Hengessä hänen käskemiään Jumalan valtakunnan ja arkielämän asioita. Herran oman ei tarvitse erikseen miettiä, onko rukous Isän tahdon mukainen. Onhan Poika käsenyt rukoilla juuri näin. *Minun on oltava varma siitä, että taivaallinen Isä mielellään ottaa vastaan ja kuulee tällaiset pyynnöt, sillä hän on itse käsenyt meidän näin rukoilla ja luvannut meitä kuulla. Aamen, aamen merkitsee: kyllä, näin tapahtuu aivan varmasti.*

Kaste, rippi ja ehtoollinen opettavat, miten Jumalan sanan mukaan tullaan kristityksi ja miten eletään Jumalan omana ja hänen armonsa voimasta niin, ettei vaellus jää kesken.

Aamu- ja ilt- sekä ruokarukous opettavat kristitylle oikeaa suhtautumista arjen elämään ja Jumalan jokapäiväisen leivän lahjoihin. Kaikki tulee Jumalalta, ja kristitty opettelee ottamaan kaiken Jumalan kädestä, kiittämään häntä hänen lahjoistaan ja käyttämään niitä vastuullisesti. Tätä tukevat myös Huoneentaulun valikoidut raamatunkohdat.

KESKUKSESSA JEEBUS KRISTUS

Vähää Katekismusta kannattaa opettaa ja opetella, koska sen keskuksesta on ristiinnaulittu ja ylösnoussut Kristus Jeesus. Siksi sen jokainen osa opettaa jäsentämään uskoa ja elämää Jeesuksesta käsin:

1. Kymmenen käskyn laki ajaa Kristuksen luokse ja määrittää kristillisen rakkauden periaatteet.
2. Uskontunnustuksessa tunnus-taudutaan Kristuksen omaksi ja tartutaan hänen luomisen, lunastuksen ja pyhityksen lahjoihinsa.
3. Isä meidän on rukous, jonka Kristus opetti, ja joka rukoillaan Kristuksen kanssa ja kautta.
4. Kaste liittää Kristukseen.
5. Syntien anteeksiantamus eli rippi julistetaan Kristuksen sanan perusteella.
6. Herran ehtoollinen on juhla-ateria, jossa syödään Kristus ja tullaan hänestä osalliseksi.
7. Jokainen päivä aloitetaan ja päätetään aamu- ja iltarukouksessa Kristuksen kanssa.
8. Ruokarukouksessa tunnustetaan, että koko aineellinen elämä on riippuvaista Kristuksesta.
9. Huoneentaulun raamatunkohdat muistuttavat, että kristityn tulee elää joka päivä Jumalalta saamassaan arjen kutsumuksessa, Kristuksen omana ja hänen voimassaan, ”Kristuksena lähimmäiselleen”.

OPPI JA USKO YHDESSÄ – KATEKISMUS RUKOUSKIRJANA

Katekismus ei ole vain oppikirja uskon tiedollisesta sisällöstä, vaan se ohjaa lukijaansa myös hartauden viettoon.

✍ ESKO MURTO

”Ei mitään muuta katekismusta voida käyttää rukoilemiseen niin kuin tätä”, kirjoitti pastori Wilhelm Löhe kuvatessaan Vähä katekismuksen merkitystä luterilaisen seurakunnan elämässä. Löhen toteamus on monen rukoilijan kokemuksella vahvistettu ja toimii kuuntelemisen arvoisena kehotuksena jokaiselle helppoa mutta riittoisaa rukouskirjaa etsivälle.

Ajatus rukoukseen käytettävästä katekismuksesta avaa uudenlaisen – tai hyvin vanhan – tavan käsittää kristillisen opin ja kristillisen hartauden suhdetta. Liian usein on kristittyjenkin parissa tavattu esittää oppi ja elämä, tieto ja tunne, totena pitäminen ja sydämen usko ikään kuin keskenään kilpailuasetelmassa olevina asioina. Teorian ja käytännön erottelulla hapatettu mielemme ajattelee uskoa ja oppia keinulautana joka pitää saada tasapainoon: kumppaakaan ei saa olla liikaa vaan sopivasti, jotta hyvä tasapaino löytyy.

HARTAUDEN PERUSTUKSENA EVANKELIUMIN VARMUUS

Katekismus rukouskirjana osoittaa ettei keinulaudoille ole tarvetta. Oppi ja usko eivät suinkaan kilpaile keskenään, vaan liittyvät toinen toistaan tukien yhteen. Luterilaisen hartauden perustuksena on aina Jumalan toiminta sanassaan. Rukous voi olla todella kristillistä rukousta vain silloin, kun se perustuu Jumalan lupiin lupauksiin Raamatussa.

Iso katekismuksessa, selittäessään Isä meidän -rukouksen päättävää aamentä, Luther korostaa sitä, kuinka rukouksen tulee olla rohkea ja varma pyynnöissään. Epäröinti tai epäileminen ei ole aitoa kristillistä nöyryyttä, vaan päinvastoin: *Tämä johtuu siitä, että he eivät näe*

Jumalan lupausta, vaan ainoastaan omat tekonsa ja oman arvonsa. Näin he halveksivat Jumalaa ja syyttävät häntä valehtelijaksi. Kun Jumala on jotain luvannut, se pitää – ja silloin niin voi vakain sydämin myös rukoilla.

Mistä ihminen voi tietää, mitä Jumala on luvannut? Mistä hän oppii tuntemaan ne varmat lupaukset, joiden varaan hartaus voi rakentua? Tässä katekismuksen merkitys nousee esiin. Katekeesin kautta rukoilija tulee tuntemaan Jumalan sanan käskyt ja lupaukset. Tästä nouseva uskon varmuus synnyttää hartauselämää, joka perustuu Jumalan sanan lujalle pohjalle heittelevien mielialojen sijaan.

LOPPUELÄMÄSI LUKUPROJEKTI

Katekismuksen ja uskonelämän yhteen liittyminen tarkoittaa sitä,

ettei ihminen tule katekismuksen kanssa milloinkaan valmiiksi. Teoriatiedot voisi oppia nopeastikin ahkeran pönttämisen kautta, mutta usko, rukous ja rakkaus vaativat uudelleen ja uudelleen vahvistusta. Sen vuoksi katekismuksen tulisi olla kristityille jokapäiväinen apuväline taistelussa omaa syntistä lihaa ja tämän maailman kiusauksia vastaan. Luther kirjoitti omasta suhteestaan katekismukseen:

Minä olen jo melkein vanha tohtori ja saarnaaja ja tiedän – tai ainakin minun kuuluisi tietää – Raamatusta yhtä paljon kuin nämä neropatit. Silti on minun tultava uudelleen lapseksi, ja aina aamuvarhaisella luettava itsekseeni Isä meidän -rukous, kymmenen käskyä, uskontunnustus ja mitä rakkaita psalmeja tai muita raamatunkohtia haluankaan, aivan niin kuin lapsillekin nykyään opetetaan. – En

uskalla ajatella Isä meidän -rukousta vanhana, käskyjä minulle tuttuina tai itseäni hyvin oppineena uskontunnustuksen suhteen. Näitä minä päivittäin opiskelen, ja pysyttelen katekismuksen oppilaana. Koen sen auttavan minua suunnattomasti, ja huomaankin, ettei Jumalan sanaa voida opiskelemalla tyhjentää.

NELJÄN PORTAAN KAUTTA SYVEMMÄLLE RUKOUKSEEN

Millä tapaa katekismusta sitten voisi käyttää rukouskirjana? Parturi-Peter, eräs Lutherin seurakuntalaisista ja ystävistä oli pyytänyt Lutherilta lyhyttä opastusta rukoilemiseen.

Kirjoittamassaan kirjeessä Luther antaa paljonkin neuvoja hartauden harjoittamiseen, mutta kirjeen ytimenä on hänen hahmottelemansa katekismuksen rukoilemisen malli. Luther kuvaa Peterille miten hän voi rukoilla Isä meidän -rukouksen kaikki pyynnöt hitaasti läpi, ja sen jälkeen meditoida käskyjä ja uskontunnustusta neljän vaiheen kautta. Vaiheet ovat: kertaaminen, kiittäminen, synnintunnustus ja pyhityksen rukoileminen.

Lutherin neliportainen rukous on oikeastaan sovellettavissa mihin tahansa katekismuksen osaan. Kukin kohdan suhteen ensin kerrataan, mitä Jumala on tässä kohdin lu-

vannut ja käskenyt. Tämän jälkeen kiitetään siitä hyvästä, jonka Jumala näin vakuuttaa meille antavansa. Kiitoksen jälkeen rukoilija tunnustaa, ettei ole tältä osin elänyt ja toiminut niin kuin kristityn tulisi. Viimeiseksi rukous kääntyy tulevaisuutta kohti, kun Jumalalta pyydetään apua jatkossa toimia paremmin.

Tällaisen rakenteen avulla rukoilija voi käydä läpi osia katekismuksesta tai vaikka koko katekismuksen, joko viipyillen pitempään yhdessä kohdassa tai sisällyttäen rukoukseensa laajempia kokonaisuuksia.

ESIMERKKEJÄ KATEKISMUKSEN KANSSA RUKOILEMISESTA

3. uskonkohta – Pyhä Henki

Rakas taivaallinen Isä, tässä uskonkohdassa minä tunnustan, etten minä omasta voimastani voi uskoa sinuun, vaan minun uskoni on yksin sen työn hedelmää, jota sinä jatkuvasti sanan ja sakramenttien kautta teet seurakunnassasi.

Kiitän sinua siitä, että olet antanut uskollisia sananjulistajia, esirukoilijoita ja ennen kaikkea Pyhän Henkesi minua vahvistamaan ja johdattamaan kaikkeen totuuteen, niin että sinun pohjaton armoni Kristuksessa tulisi minunkin omaisuudekseni.

Pyydän anteeksi sitä, että olen usein sydämessäni ylpeillyt omasta uskostani varsinkin tämän maailman epäuskoisia ajatellessani. Tunnustan edessäsi myös, että olen ollut laiska kuulemaan sanan saarnaa ja laiska palvelemaan sinun seurakuntaasi.

Rukoilen sinua, Isä, että jatkossa saisain enemmän ja enemmän iloa siitä Pyhän Hengen suuresta lahjasta, jonka sinä olet minulle ja jokaiselle kristitylle antanut, ja että tästä ilosta käsin voisin mielelläni tutkia sinun sanaasi, rukoilla sinua ja myös ylistää sinun suuria tekojasi seurakunnan keskellä. Aamen.

5. käsky – Älä tapa

Rakas taivaallinen Isä, sinä olet käskenyt, että me emme saa tappaa ketään, emmekä myöskään muuten vahingoittaa, tai edes sydämessämme toivoa pahaa toiselle. Sen sijaan meidän tulee kaikin tavoin suojella lähimmäistä kaikelta vaaralta ja vahingolta.

Kiitän sinua siitä, että tällä käskyllä tahdot suojella elämää, ja opetat meitäkin siihen. Kiitän sinua siitä, että niin monenlaisin tavoin sekä luomakunnassasi että toisten ihmisten kautta sinä olet varjellut minua vaaroilta ja onnettomuuksilta.

Tunnustan edessäsi, että vaikken olisikaan tappanut ketään tai toivonut toisen kuolemaa, olen kuitenkin ajatuksissani vihannut lähimmäistäni ja sanoin haavoittanut toisia. Olen ollut välinpitämätön toisten ihmisten turvallisuudelle omista toimistani, enkä ole tahtosi mukaisesti kantanut vastuuta kärsivistä lähimmäisistä ympärilläni.

Rukoilen sinua, rakas Isä, uudista ja vahvista minua Pyhän Henkesi kautta, että voisin rakastaa lähimmäistäni niin kuin minun tulisi, ja että tämä rakkaus saisi minut iloiten työskentelemään toisten hyvinvoinnin eteen. Anna minulle se armo, että voisin rakastaa jopa vihamiehiäni ja rukoilla vainoojieni puolesta, niin kuin Kristus on meitä opettanut. Aamen.

Altтарin sakramentti

Rakas taivaallinen Isä, ehtoollisella saan syödä ja juoda sinun rakkaan poikasi Jeesuksen ruumiin ja veren, että sen kautta vahvistuisin uskossa, toivossa ja rakkaudessa. Näillä sanoilla: ”teidän puolestanne annettu ja vuodatettu” tahdot vakuuttaa, että Kristuksen ristintyön tuottama armo ja anteeksianto kuuluu myös minulle.

Kiitän sinua siitä, että olet säätänyt tällaisen näkyvän sakramentin, niin että minun usein pelokas ja epävarma sydämeni saa tässä varman lohdun ja vakuutuksen.

Tunnustan syntinä sen, että olen usein suhtautunut kevytmielisesti Herran ruumiin ja veren nauttimiseen. Usein olen antanut turhanpäiväisten murheiden tai suorastaan synnillisten ajatusten tulla mieleeni kun käyn tätä sakramenttia nauttimaan. En useinkaan ole tuntenut sellaista tarvetta Kristuksen ruumiin ja veren nauttimiseen kuin minun kuuluisi tuntea.

Rukoilen sinua, tee Jeesuksen uhri minulle aina rakkaammaksi, ja vakuuta minua uudelleen ja uudelleen siitä, että hänen ruumiinsa ja verensä on annettu minun autuudekseni – ja että erityisesti tässä sakramentissa ne ovat minua varten syötäväksi ja juotavaksi. Itse en voi itseäni oikein valmistaa ehtoollisella käymiselle, joten tee sinä se, rakas Isä. Aamen.

”TÄMÄ ON JUMALAN SANA”

≡ MARKUS PÖYRY

Messun Sana-osio seuraa hyvin tarkasti varhaisen kirkon liturgista käytäntöä, joka puolestaan sai muotonsa juutalaisesta synagogajumalanpalveluksesta. Synagogan liturgiassa Vanhasta testamentista luettiin kaksi tai kolme lukukappaleta. Yksi oli Toorasta (viidestä Mooseksen kirjasta), yksi profeettakirjoista ja yksi historiallisista kirjoista.

Varhainen kristillinen kirkko jatkoi tätä jumalanpalvelusperinnettä, mutta Vanhan testamentin lisäksi luettiin myös Uuden testamentin epistola eli kirjeteksti ja evankeliumi. Monet Uuden testamentin kirjeet ovatkin alun perin tarkoitettut juuri jumalanpalveluksessa luettavaksi seurakunnalle. Paavali ohjeistaa kirjeessään kolossalaisille (3:14): *Ja kun tämä kirje on luettu teille, niin toimittakaa, että se luetaan Laodikeankin seurakunnassa ja että myös te luette Laodikeasta tulevan kirjeen.* Myös Ilmestyskirjassa annetaan ymmärtää sen tarkoitettujen jumalanpalvelukseen, jossa yksi lukee kirjeen seurakunnan kuunnellensa: *Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat.*

Varhaisen kirkon messussa Raamattua luettiin paljon enemmän kuin nykyisin. Seurakunnilla ei nimittäin ollut varaa koko kirjoitettuun Raamattuun, vaan yksittäisiä kirjeitä kierrätettiin seurakunnalta toiselle. Koska kirje saattoi olla lainassa vain lyhyen ajan, se pyrittiin lukemaan kerralla läpi seurakunnalle. Niinpä pelkästään lukukappaleiden lukemisen osuus on ollut messussa kestoltaan noin tunnin.

JUMALA ON LÄSNÄ SANASSAAN

Kyrie, ”Herra armahda” -pyynnössä seurakunta juuri rukoili kuningastaan ruokkimaan heitä ja antamaan heille lahjojaan. Nyt Raamatun lukukappaleissa Jumala vastaa tähän pyyntöön ja ravitsee laumansa. Raamatun sanan lukemisen tarkoitus ei ole vain antaa meille tietoa Jumalasta ja hänen tahdostaan, vaan sanassaan hän itse on läsnä. Ehtoollisen yhteydessä olemme tottuneet puhumaan reaalipreesensistä, mutta ei saa unohtaa, että myös luetussa ja kuullussa sanassa on Jumala todel-

lisesti läsnä. Tämä ymmärrys Jumalan sanan voimasta oli jo synagogiin kokoontuneilla juutalaisilla. Lapset asetettiin synagogassa istumaan kaikkein lähimmäksi istuinta, josta Raamattua luettiin, sillä Jumalan uskottiin olevan läsnä sanassaan, ja siksi vanhemmat halusivat saada lapsensa niin lähelle Jumalaa kuin mahdollista.

Moderni kirkossakävijä saattaa usein kohdistaa messussa odotuksensa vain saarnaan, josta hän haluaa kuulla ja oppia jotain uutta. Raamatun lukukappaleet, jotka voivat olla tuttuja ja moneen kertaan kuultuja jäävät siksi valitettavasti vähemmälle huomiolle. Mutta vaikka kuultu sana olisi tuttu, on siltä lupa odottaa paljon: *Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään.* (2. Tim. 3:16)

Jumala on itse läsnä sanassaan ja vaikuttaa tahtomista ja tekemistä, uskoa, uudistusta ja muutosta. Siksi ei kannata aliarvioida sitä, mitä kuultu Raamatun sana saakaan aikaan! *Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.* (Room. 10:14)

VASTAUS KUULTUUN

Lukukappaleiden välissä on vastauslaulu, joka periytyy juutalaisesta tavasta laulaa psalmi lukukappaleiden välissä. Tuo hetki on tarkoitettu juuri kuullun reflektointiin ja sen merkityksen pohtimiseen omassa elämässä. Tällä paikalla voi olla psalmi, virsi, soitinmusiikkia tai hiljaisuutta.

Luetun sanan jälkeen pastori lausuu: ”Tämä on Jumalan sana”. Tämäkin liturginen tapa nousee suoraan Raamatusta. Ilmestyskirjassa Jumalan sanan Johannekselle välittänyt enkeli lausuu: *Nämä sanat ovat totiset Jumalan sanat.* (Ilm 19:9) Näin pastori enkelin (kr. *angelos*, sanansaattaja) tavoin välittää seurakunnalle varman viestin, että se, mitä he juuri kuulivat, on Jumalan erehtymätöntä sanaa, vaikka se tuli ulos ihmisen suusta. Tähän seurakunta vastaa kiittäen Herraa siitä, että hän antoi sanansa kansalleen: ”Jumalalle kiitos!”

PIISPA MATTI VÄISÄSEN MUOTOKUVA: VALKEUS LOISTAA PIMEYDESSÄ

✎ ESKO MURTO

Luther-säätiön työntekijäpäivillä 6. kesäkuuta 2011 paljastettiin piispa Matti Väisäsen maalattu muotokuva. Teoksen maalannut Ville Löppönen kertoo ajatuksensa teoksen sanomasta.

”Minulla oli heti selkeä ajatus ja idea millaisen muotokuvan tulisin tekemään. Olin nimittäin jo jonkin aikaa haaveillut pääseväni tekemään muotokuvaa vanhojen mestarien tapaan kirkkomme paimenesta. El Grecon, Titzianin, Rubensin muotokuvat paaveista, kardinaaleista ja piispoista olivat jättäneet jälkensä minuun. Pääsin mukaan jatkamaan tätä taidehistoriallista perinnettä – enkä pelkästään taidehistoriallis-

ta perinettä, vaan myös teologisen maalauksen perinnettä. Maalauksen keinoinhan on käyty teologisia keskusteluja kautta aikain. Nyt Luther-säätiökin on mukana tässä jatkumossa.

Muotokuvan teema on ”valkeus loistaa pimeydessä”. Valkeisiin puettu piispa istuu pimeässä yksinkertaisella puisella tuolilla. Herramme toimi puuseppänä eikä katsonut asiakseen kerätä maalista valtaa vaan nöyränä toi valkeuden pimeyteen. Näin ei piispammeakaan istu kullatulla, ykstyiskohtia ja koriste-luja täynnä olevalla valtaistuimella, kuten saataamme huomata katolisen kirkon paavien ja kardinaalien teke-vän vanhoissa muotokuvissa.

Valkeat, kirjaillut piispan vaatteet ovat taivaalliset lahjavanhurskaiden vaatteet, jotka loistavat ilosanomaa pimeässä maailmassa. Valkoinen symboloi puhtautta, punainen kristuksen verta ja kärsimystä, kulta edustaa taivaallista pyhyyttä ja kirkkautta. Kirkkaana loistaa evankeliumi vähäisemmältäkin pallilta.

Kirkkomme perinteessä on aina nähty hyväksi puhua evankeliumia kaikilla kielillä, myös kuvan kielellä. Tällaisessa piispan muotokuvassa ei ole pelkästään kyse henkilön kuvaamisesta vaan myös viran kuvaamisesta. Kuvan tarkoitus on yhtäältä rohkaista seurakuntaa ja muistuttaa itse viran kantajaa paikastaan ja tehtävästään, sekä toisaalta kertoa ulkopuolella oleville kirkkomme sanomasta. Teos edustaa historiaa, tallentaen tietyn ajanjakson tapahtumia, ja se edustaa teologista linjaa. Muotokuva kuvaa aina myös itse henkilöä: henkisenä, ruumillisena ja hengellisenä persoonana. Tästä esimerkkinä Matin katseessa voi mielestäni nähdä hänen syvällisen elämän ymmärtämisen. Toinen silmä ikään kuin katsoo rakaudella lempeän armahtavasti ja toinen tiukan analyytisesti. Ikään kuin laki ja evankeliumi loistaisivat esiin.

Maalauksen tekeminen on rohkaissut minua taiteilijana. Pelkkä maalauksen aihe on herättänyt paljon oivalluksia ja syvällisiä pohdintoja paimenen virasta ja sen merkityksestä varsinkin nyt, kun evankelisuterilaisen kirkon paimensauvan kantajat lyövät laumaansa. Olen myös saanut kokea olevani tarpeellinen osa seurakunnan palvelustoimintaa. On ollut ilo saada piispa jonka sauvaan voi luottaa.”

Ville Löppönen on vuonna 2007 valmistunut kuvataiteen maisteri, joka asuu vaimonsa, valokuvataiteilija Anni Löppösen kanssa Savonlinnassa. Hänen teoksiinsa voi tutustua osoitteessa www.villelopponen.com.

RIPPI – HUKATTU AARRE

≡ TIMO LAATO

Yksityinen rippi ei ole liikaa käytössä kirkossa. Se on hukattu aarre. Sitä eivät niinkään ole hukanneet seurakuntiemme nukkuvat jäsenet tai eksyttävät leipäpapit, eivät turhamaiset tohtorit tai korkea-arvoiset herrat (sillä kuka heiltä osaisi edes odottaa ripittäytymistä) vaan me, joita rohkenen kutsua ”todelliseksi kristityiksi”. Me itse emme aina välttämättä käytä hyödyksemme rippiä.

PELKÄÄMME ENEMMÄN IHMISTÄ KUIN JUMALAA

Osaltaan syynä ripin hukkumiseen lienee se, että me häpeämme paljastaa syntimme toiselle ihmiselle. Mutta kuinka harvoin me häpeämme tekemäämme tehdä sitä samaa syntiä Jumalan valvovien silmien nähdessä, hänen kuulevien korviensa tarkatesa ja hänen kaikkietävän mielen-sä edessä! Eikö tämä osoita, että me kristityt pelkäämme enemmän ihmistä kuin Jumalaa? Eikö tämä todista, että meidän uskomme Jumalan olemassaoloon yleensä ja hänen erityiseen läsnäoloonsa omassa elämässämme uhkaa surkastua kuolleeksi pään tiedoksi?

Samalla seurakuntayhteys alkaa muuttua entistä enemmän ulkokul-latuksi. Kirkossa me saatamme olla tosi uskovia, kunnon luterilaisia, rohkeita tunnustajia, ”säätöläisiä”, mutta kuka uskaltaa olla kurja syntinen: räkä poskella, housut kurassa, tukka sekaisin? Kuka uskaltaa olla tällainen? Sellaisiahan me muutkin olisimme ja olemme, jos me vain rohkenisimme avata suumme. Mutta ei. Jo pelkästään vaikenemalla me valehtelemme. Leikimme hurskasta

ja toiset rupeavat leikkimään meidän kanssamme. Turhaan. Tällaiselle surkukupaisalle näytelmälle nauravat ainoastaan kirkon rotat.

KOVAT SYDÄMET KUTSUTAAN RIPILLE

Mitä siis sinulle kuuluu? Seurakunnassa hyvää kuuluu vain Jumalan sanasta, Raamatusta: Jeesus rakastaa langennutta. Hän ei tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä. Missä nämä nyt sitten ovat?

Tiedän kyllä, että sinullahan on kultainen sydän. Mutta juuri siksi se on niin kova. Siinä eivät Jumalan sanan siemenet pääse itämään. Koskapa vielä niin työläästi kuuntelet syntiesi soimaamista, myös korvasi taitavat olla kullalla koristetut. Minä, hurskas pappi, taas en missään tapauksessa ole sinun tai kuulijoiitteni kaltainen. Minun sydämeni on timantinkova ja korvani umpiluuta.

Niinpä sinun ei tarvitse tulla kertomaan minulle, kuinka huono kristitty sinä olet. Tiedänhän minä sen jo ennestään. Tiedän sen, koska olen jo joten kuten oppinut tuntemaan oman sydämeni. Me olemme sukulaissieluja, esivanhempiemme Adamin ja Eevan jälkeläisiä suoraan alenevassa polvessa, turmeltuneen ihmiskunnan jäseniä.

Toivon vain, että sinulla syntisellä olisi helppo olla toisen syntisen seurassa. Kaksi syntistä sopii hyvin yhteen varsinkin, jos Jeesus on heidän keskellään. Ja hän on! Hän on kuulemassa synnintunnustuksemme ja antamassa anteeksi kaiken kalliissa sovintoveressään iloon, rauhaan ja vapauteen asti.

RIPPI JOHDATTA SOVINTOON

Ripillä käyminen voi lisäksi johtaa käymään lähimmäisemme luona. Synti ei ole yksityisasia, ei edes yksistään minun ja Jumalan välinen asia. Pahuutemme jäytää ympäristöämme. Se leviää ja laajenee kuin veteen pudotetusta kivistä lähtevät aaltomaiset renkaat.

Johannes Kastaja puhui ”parannukseen soveliaista hedelmistä”. Hän halusi varoittaa itsepetoksesta. Rippiä on vanhastaan kutsuttu ”parannuksen sakramentiksi”. Siksi myös siihen kuuluvat ”parannukseen soveliaat hedelmät”. Niillä tosin ei ansaita mitään: ei Jumalan mielsuosiota, anteeksiantoa tai armoa, ei kerrassaan mitään. Silti rippi johtaa meidät sopimaan riitapuolemme kanssa, tunnustamaan lankeemuksemme puolisollemme, lapsillemme tai ketä vastaan olemmekaan rikkoneet. Se johdattaa peruuttamaan valheemme ja väärät puheemme, jopa hyvittämään tekemämme vääryyden, jos se vaan suinkin on vielä mahdollista.

Esikuvana tästä on publikaanien pääroisto Sakkeus, joka oli valmis korvaamaan aiheuttamansa vahingon jopa nelinkertaisesti (Luuk. 19:1–10). Huonona esimerkkinä taas on Vanhan testamentin Aakan, jonka monin tavoin peitelty ja peitetty synti uhkasi koitua koko seurakunnan turmioksi (Joos. 7). Jolla on korvat kuulla, hän kuulkoon.

Ilman totista parannusta ei siis ole todellista uskoa eikä siis myöskään iankaikkista autuutta, joka meille lahjoitetaan yksin armosta uskon kautta.

Heinola

Sunnuntaina klo 11, Taavilankatu 3.
18.9., 16.10.
Pääsinniemen rukoushuone, Jousantie
Klo 15 23.10.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Annankatu 7.

Helsinki: St. Barnabas

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Tykistötie 13.

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17, Satamakatu 5.
11.9., 25.9., 2.10., 16.10., 30.10.

Imatra: Joosua-yhteisö

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15.
11.9., 25.9., 9.10., 30.10.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaina klo 17, Kauppakatu 44.
4.9., 18.9., 2.10., 9.10., 16.10., 23.10., 6.11.

Jyväskylä: Jesaja-yhteisö

Joka toinen sunnuntai klo 17, Ilmarisenkatu 18.
Seuraavat messut 11.9., 25.9., 9.10., 23.10., 6.11.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Väinämöisenkatu 13.

Kitee

Maanantaisin klo 18, Valamontie 4.
19.9., 17.10.

Kokkola: Andreas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Pitkänsillankatu 17 B. 2.Krs.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10, Uudenmaankatu 14.
11.9., 25.9., 9.10., 23.10., 6.11.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 12 Laessaaren siunauskappeli, Salontie 24.
4.9., 18.9., 2.10., 16.10.

Lappeenranta

Raastuvankatu 16, klo 18.
11.9., 9.10., 30.10. messu
22.9. raamattutunti ja iltaehtoollinen

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17, Rouhialankatu 2.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30, Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Karhunkatu 13.

Pyhäkoski, Merijärvi

Sunnuntaisin klo 15, Pyhäkosken rukoushuone, Reetinmutka.
11.9., 25.9., 9.10., 23.10., 6.11.

Rovaniemi

Korkalonkatu 2, Sunnuntaisin
klo 11 11.9., 25.9., 9.10., 23.10., 30.10.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Kauppaneliö 13 as 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Ilomäentie 5.

Vaasa

Sunnuntaisin klo 17, Asemakatu 22.
11.9.; 25.9.; 9.10.; 23.10.

TAHDOTKO OSALLISTUA UUSIEN PASTOREIDEN LAHJAAN?

- Jos ihmiset eivät pääse Kristuksen luokse, Kristuksen on päästävä ihmisten luokse, viime lokakuussa papiksi vihitty Sami Liukkonen toteaa.

Syyskuussa vihittävät uudet Luther-säätiön pastorit varustetaan työhön lahjoittamalla heille matkaehtoollisvälineet.

Tähän lahjaan on mahdollisuus osallistua käyttämällä viitettä 8044 (Saaja: Suomen Luther-säätiö, tili: FI59 1023 3000 2354 52).

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Esko Murto
Toimitussihteeri: Jouko Makkonen
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Jouko Makkonen

Paino: Westpoint Oy

ISSN 1457-9901

Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52

LUTERILAISTA YHTEYTTÄ YLI KANSALLISTEN RAJOJEN

📷 JOUKO MAKKONEN

Täällä vaikuttaa olevan elävää luterilaisuutta, sanoi amerikkalainen teologian jatko-opiskelija Jacob Corzine vierailtuaan kesäkuussa sekä Tampereen Johannes-yhteisössä että Helsingin Markus-yhteisössä.

- Minulla oli väärä kuva siitä, mitä koinoniat ovat. Ajattelin, että ne ovat hyvin nuoria ja pieniä, lähetystilanteessa olevia seurakuntia, jotka taistelevat saadakseen edes muutamia ihmisiä. Mutta näinkin Helsingissä ja Tampereella melko suuria seurakuntia, täynnä lapsia. Se oli erilaista, kuin odotin.

- Seurakuntalaiset jäivät paikalle vielä messun jälkeenkin. Ilmiselvästi he pitävät seurakuntaa osana heidän elämäänsä.

- Nopesti vilkaistuna näyttää siltä, että seurakunta on perhe.

JUMALANPALVELUKSEN KAAVAT YHDISTÄVÄT

Jacob Corzine tekee teologian jatko-opintojaan Saksassa. Hän tuntee pastori Esko Murron heidän opiskeluaan vuoden verran samaan aikaan Fort Waynen pappis-seminaarissa. Corzine tahtoi tulla Suomeen vierailulle ja kesäkuun lopussa Kristiinankaupungissa järjestetty Corpus Christi -konferenssi tarjosi vierailulle hyvän mahdollisuuden.

- Sitten kun olin päättänyt tulla, minua pyydettiin opettamaan seminaaria kristityn vapaudesta.

Corzinen kokemus Corpus Christistä oli hyvä.

- Pidän keskittymisestä sellaisiin muotoihin, jotka ylittävät kansalliset rajat, hän sanoi viitaten hetkipalveluksiin.

- Olen Yhdysvalloista ja elän Saksassa ja tunnen samat rukoushetket aamulle, iltapäivälle, illalle. Ja ajattelen, että se on kristillisen elämän keskiössä. Arvostin sitä todella paljon.

Hän oli myös yllätynyt siitä, että konferenssi kokosi 200 ihmistä ja järjestelemässä oli paljon nuoria.

- Se löi minut ällikällä! Niin nopeasti, vain muutamassa vuodessa, on saatu niin paljon aikaiseksi. Minua innostaa, millainen tulevaisuus sillä on.

”OLEN VALMIS PALVELEMAAN MISSÄ VAIN”

Corzinen väitöskirjan aiheena on Franz Delitzschin käsitys pelastushistoriasta.

- Tunnustuksellisia luterilaisina meidän tulee kyetä puhumaan muulle teologiselle maailmalle niin, että heidän on pakko kuunnella. Mikä puhuttelee minua Franz Delitzschissä, on se, että hän oli hyvä luterilainen ja kykeni puhumaan niin, että muiden oli pakko kuunnella, he eivät voineet ohittaa häntä.

Corzine arvioi saavansa väitöskirjan valmiiksi noin

vuoden päästä. Sen jälkeen hänestä tulee Missouri-synodin pastori.

Corzine kertoo, että ennenkuin seurakunta voi esittää kutsun papiksi, teologin on läpäistävä pappisseminaarin opettajien kuulustelu.

- Olin siinä pisteessä 2008. Sen sijaan, että olisin tehnyt näin, aloitin tekemään tohtorintutkintoa.

- Kun olen valmis siinä, kuvio on sama. Soitan Fort Wayneen, minut haastatellaan, ja jos Jumala suo, minut kutsutaan, ordinoidaan ja alan palvella pastorina.

Corzinella ei ole tietoa, mistä päin kutsu tulisi. Yleensä pastorit vain sijoitetaan johonkin.

- En tiedä, mitä ideoita heillä on. Saan pitkän lomakkeen, jossa voin esittää toivomuksiani. Voin kertoa siinä, olenko valmis työskentelemään ulkomailla tai erilaisissa tehtävissä.

- Mitä todennäköisemmin aion sanoa kaikkeen ”Kyllä. Olen valmis palvelemaan lähes missä vain.” Sitten katson, mitä tapahtuu.

ERI MAIDEN LUTERILAISET KUULUVAT YHTEEN

Jacob Corzine on kiitollinen vieraanvaraisuudesta, jota hän sai kokea Suomessa.

- Olen saanut paljon ystäviä täällä.

Corzinen keskustelut useiden ihmisten kanssa Suomessa rohkaisivat häntä tulevaisuutta ajatellen. Hän toivoo, että eri maiden luterilaiset alkaisivat kasvaa yhteen.

- Toivon, että luterilaiset hyödyntäisivät mahdollisuuksia yhteydenpitoon.